

Arrest

nr. 111 398 van 7 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, K(...) R(...) dient op 9 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekster, S(...) M(...) dient op 19 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook een beslissing inzake de aanvraag van de verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet, deze aanvraag wordt met name ongegrond verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de beide beslissingen van 18 september 2012 vernietigd, en dit bij arresten nrs. 98.418 en 98.419 van 6 maart 2013.

Op 13 december 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing genomen en heeft hij de aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 7 februari 2013 ingetrokken.

Op 7 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 29 maart 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09/07/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K(...), R(...) geboren te Grozny op (...)

Eveneens gekend als T(...), A(...)geboren te Novo-Aldi op (...)

+ echtgenote: S(...), M(...)

Eveneens gekend als A(...), (...)

En minderjarige kinderen: T(...), S(...)

T(...), S(...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van).

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K(...), R(...) (eveneens gekend als T(...),

A(...)) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 28/02/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel beroepen zij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het derde middel steunt op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. In het vierde middel halen de verzoekers tot slot de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de rechten van de verdediging, van de (materiële) motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De vier middelen worden, gezien hun onderlinge samenhang en de overlappingsen in het betoog, samen behandeld.

De verzoekers verschaffen de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 28.02.2013.

In dit advies wordt geponereerd dat "dit medisch dossier niet toe(laat) het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door art. 3 van het Europees Verdrag van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

(...).

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

(...)"

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

-ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

-ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

-ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel afdoend advies gegeven noch afdoend gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Tevens wordt in casu ten onrechte door een al te gemakkelijke deductie overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

(...)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"(...)."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 September 1995, Rev.dr.etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiele motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grand van een schending van materiele maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening (zie derde alinea advies arts-adviseur).

Vervolgens wordt zomaar geen gevaar voor het leven gelijkgeschakeld met geen gevaar voor de fysieke integriteit en geen gevaar voor onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grand van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd 2005 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

(...)

In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit zou leiden tot een ernstige verslechtering van de medische toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS nr 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 19.07.2012.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen enerzijds dat er geen aandoening van levensbedreigende aard aan de orde is, en anderzijds geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een gevaarlijke situatie, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiele motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, en er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art 9 TER VW;

(...)

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorgelegde medische attesten, zomaar afwijzend te gaan beslissen;

De arts-attache dient evenwel ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attache gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoeker.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst gedurende in totaal drie jaar zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er wel geen probleem meer zal zijn en bijgevolg er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoeker.

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het merendeel der attesten en de beslissing meer dan een jaar ligt, en bovendien geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoeker door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoeker zijn vastgesteld.

Verzoeker zou onmiddellijk de gevraagde bijkomende medische informatie bezorgd hebben.

Dan zou er niet tegen de werkelijkheid in geoordeeld zijn dat er geen sprake is van een levensbedreigende aandoening. waarvan de zeer erge graad van de aandoening blijkt uit de verschillende recente medische attesten die worden voorgelegd.

Dat verzoeker thans ten zeerste strikt opgevolgd dient te worden teneinde suicide te vermijden in de toekomst. zodat ook in deze zin de pathologie van verzoeker als levensbedreigend voorkomt, doch hieromtrent door de arts-attache niets over gezegd wordt, en nog minder over geargumenteed in het medisch advies.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiele motiveringsplicht."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, dit is *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet, duidelijk gemotiveerd dat uit het voorgelegde dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De verweerder geeft hierbij uitdrukkelijk aan zich te steunen op het medische advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 28 februari 2013, die integraal en onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekers werd ter kennis gebracht en waarin werd besloten dat de medische elementen aangehaald door de verzoeker niet kunnen worden weerhouden. Zodoende verwijst de verweerder uitdrukkelijk naar een bijgeleverd medisch advies en maakt hij de conclusie ervan tot de zijne. Dit advies wordt dan ook geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt besloten dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als een grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt bijgevolg ongegrond verklaard.

De verzoekers betogen dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd omdat de verweerder er zich toe zou beperken te verwijzen naar een advies waarin enkel uiteengezet wordt dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening en waarin vervolgens "zomaar" geen gevaar voor het leven wordt gelijkgesteld met geen gevaar voor de fysieke integriteit en geen gevaar voor onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekers stellen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is.

Het standpunt van de verzoekers berust echter op een verkeerde of minstens onvolledige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Dit advies, dat zich in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt:

"Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

°Verwijzend naar de medische attesten dd. 04.08.2009, 06.08.2009, 28.09.2009; 03.12.2009, 01.03.2010 en 27.07.2010 van de hand van Dr. P(...) S(...), psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een aanslepende depressie. In het attest van 04.08.2009 wordt gesteld dat de behandeling nodig zal zijn zolang betrokkene geen zekerheid heeft over zijn toekomstig verblijf.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom).

Uit het medisch dossier blijkt dat de aangehaalde psychische problematiek, zij het een depressie, zij het een PTSS, duidelijk gerelateerd is aan de huidige onzekere verblijfstoestand van betrokkene. Zeker in dergelijke gevallen werkt een behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en is dus niet essentieel. Meer zekerheid aangaande de verblijfstoestand in deze of gene zin zal eerder soelaas kunnen bieden. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Uit dit advies blijkt dan ook geenszins dat de ambtenaar-geneesheer zich zou hebben beperkt tot de vaststelling dat de ziekte van de verzoeker niet levensbedreigend is en blijkt al evenmin dat het gevaar voor het leven wordt gelijkgesteld met het gevaar voor de fysieke integriteit en het gevaar voor onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekers verliezen met name uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer, naast de vaststelling dat er geen sprake is van een levensbedreigende ziekte, tevens heeft vastgesteld dat in het door de verzoeker naar voor gebrachte medische attest van 4 augustus 2009 wordt geattesteerd dat een behandeling nodig is zolang er geen zekerheid is over de verblijfstoestand van de verzoeker. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de aangehaalde depressie en PTSS duidelijk gerelateerd zijn aan de huidige onzekere verblijfstoestand van de verzoeker, dat in dergelijke gevallen de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en niet essentieel is, dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is en dat meer zekerheid aangaande de verblijfstoestand van de verzoeker in deze of gene zin eerder soelaas zal bieden. Hierop concludeert de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening van de verzoeker zoals blijkt uit de beschikbare medische gegevens, geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een reëel risico

inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of verblijf.

Aldus wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer – dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing – op concrete wijze ingegaan op de door de verzoeker aangebrachte medische stukken en de aandoeningen die hieruit blijken. De beoordeling van de aandoeningen van de verzoeker gaat verder dan de loutere vaststelling dat er geen directe bedreiging voor het leven van verzoeker is. Immers oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat in het geval van de verzoeker een behandeling met psychofarmaca niet essentieel – en dus niet noodzakelijk – is. Van een stereotiepe motivering is dan ook geen sprake.

De verzoekers stellen enkel dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel de levensbedreigende ziekten aangezien hieronder ook ziekten vallen die een reëel risico inhouden om de fysieke integriteit of ziekten die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, doch gaan in hun betoog volledig voorbij aan de duidelijke motieven van het advies en dus van de bestreden beslissing dat *in casu* de in het medisch dossier voorop gestelde behandeling niet essentieel en louter symptomatisch is. De ambtenaar-geneesheer heeft overigens duidelijk geconcludeerd dat er geen ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat er evenmin een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat deze motivering niet afdoende is in het licht van alle in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen. Nu de vooropgestelde medische behandeling niet essentieel, en dus niet noodzakelijk, wordt geacht, valt niet in te zien waarom van de ambtenaar-geneesheer nog verwacht zou kunnen worden dat hij uitdrukkelijk motiveert aangaande de daadwerkelijke behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of het land van verblijf.

De verzoekers kunnen verder evenmin worden gevolgd waar zij aangeven dat er “*geen enkele afdoende motivering [is] waarom verwerende partij de aanvraag [...] niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren*”. De Raad stelt immers vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk ten gronde werd beoordeeld waarbij door de ambtenaar-geneesheer onder meer werd vastgesteld dat de behandeling voor de aandoeningen van de verzoeker niet essentieel is. Het behoorde verder tot de soevereine bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beoordelen of een eigen onderzoek van verzoeker zich opdrong en het is niet vereist dat hij uitdrukkelijk toelicht waarom hij al dan niet hiertoe besluit.

De Raad stelt vast dat motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekers in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3 De materiële motivering vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre de verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of de aanvraag aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De

verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De door de verzoekers aangevoerde schending van de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling.

Artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is dan ook van toepassing op de volgende twee gevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.4 *In casu* verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk, doch ongegrond op grond van de vaststelling dat niet blijkt dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. De verweerder verwijst uitdrukkelijk naar het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 28 februari 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de verzoeker. Het genoemde advies is geciteerd onder punt 3.2 en wordt, zoals hierboven uiteengezet, geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing. Dit advies wordt dan ook mede in rekening genomen bij de beoordeling van de door de verzoeker aangevoerde schendingen.

De verzoekers betogen dat de verweerder ten onrechte het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die direct levensbedreigend is en zij zijn de mening toegedaan dat de overige hypothese(s) van deze bepaling niet werden onderzocht. Deze zienswijze vindt evenwel geen steun in de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer en de bestreden beslissing. Hieruit blijkt immers dat werd nagegaan of verzoeker lijdt aan een aandoening die ofwel een bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit ofwel een bedreiging inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zo wordt er niet enkel gewezen op het gegeven dat er geen sprake is van direct levensbedreigende aandoeningen, doch wordt ook duidelijk aangegeven dat de vooropgestelde behandeling voor de aandoeningen van de verzoeker louter symptomatisch en niet essentieel is, dat de aandoeningen duidelijk gerelateerd zijn aan de onzekere verblijfssituatie waarin de verzoeker zich bevindt en dat zekerheid over de verblijfstoestand in deze of gene zin eerder soelaas zal bieden. De vaststelling dat de aandoeningen van de verzoeker duidelijk gerelateerd zijn aan zijn onzekere verblijfstoestand, wordt niet betwist. Evenmin tonen de verzoekers aan dat de verweerder op foutieve gronden zou hebben geoordeeld dat de behandeling met psychofarmaca niet essentieel is. De verzoekers maken niet aannemelijk dat op basis van de hierboven opgegeven gronden ten onrechte zou zijn besloten dat niet blijkt dat de verzoeker zich in één van de gevallen bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bevindt.

3.5 Waar de verzoekers menen dat er minstens een onderzoek had moeten gebeuren, of navraag had moeten worden gedaan, naar de actuele medische en psychische toestand van de verzoeker en waar zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer hen gezien het tijdsverloop tussen de aanvraag en de bestreden beslissing had moeten uitnodigen voor een persoonlijk gesprek en bij hen of de behandelende geneesheer bijkomende informatie had moeten opvragen, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoort uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij onafhankelijk optreedt. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico. De verzoekers maken overigens niet aannemelijk welk belang zij hebben bij hun kritiek. Zij geven immers niet aan welke actuele informatie over de medische toestand van de verzoeker een relevante impact zou kunnen hebben op de beoordeling van de medische elementen in het advies van de ambtenaar-geneesheer.

De Raad benadrukt verder dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet is gegrond op het gegeven dat de aanvraag niet werd geactualiseerd, doch wel op de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zijnde een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies uitdrukkelijk naar de voorgelegde medische attesten die dateren van 4 en 6 augustus 2009, 28 september 2009, 3 december 2009, 1 maart 2010 en 27 juli 2010. Er heeft aldus wel degelijk een beoordeling van de aandoeningen van de verzoeker in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet plaatsgevonden. De verzoekers tonen niet concreet aan dat in dit specifieke geval de medische gegevens die blijken uit de aangebrachte medische stukken, waarvan het meest recente dus dateert van 27 juli 2010, dermate achterhaald zijn dat het kennelijk onredelijk zou zijn om deze gegevens zonder actualisatie te beoordelen in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande er op de verzoekers in beginsel geen verplichting rust om de verblijfsaanvraag te actualiseren, dient te worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer of de verweerder zich bij gebrek aan actualisatie, wat de beoordeling van de gezondheidstoestand betreft, kan baseren op de medische gegevens zoals deze blijken uit de voorgelegde stukken. Van een vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wil worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk kan immers wel worden verwacht dat hij de verweerder op de hoogte stelt van eventuele nieuwe medische stukken waarin een preciezere diagnose wordt gesteld of waaruit een gewijzigde behandeling blijkt en/of waaruit blijkt dat er zich een belangrijke wijziging in de ziekte-toestand heeft voorgedaan. De loutere stelling dat de verzoeker thans zeer strikt moet worden opgevolgd teneinde suïcide te vermijden, wordt met geen enkel bewijskrachtig gegeven onderbouwd. De loutere beweringen van de verzoekers dienaangaande volstaan dan ook niet om de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, die op medische attesten zijn gebaseerd en niet op loutere beweringen van de verzoekers, te weerleggen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient dan ook te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer zich *in casu* bij het opstellen van zijn advies kon steunen op de medische attesten zoals voorgelegd bij de

aanvraag om machtiging tot verblijf, en de ziekte-toestand zoals deze daaruit bleek, en dat niet blijkt dat er op de ambtenaar-geneesheer of verweerder enige verplichting rustte om uit eigen beweging en los van de bij de aanvraag voorgelegde medische attesten bijkomend onderzoek te voeren naar de actuele medische toestand van de verzoeker of hem uit te nodigen nieuwe stukken voor te leggen of de actuele medische toestand toe te lichten.

3.6 Waar de verzoekers louter stellen dat de verzoeker thans strikt moet worden opgevolgd teneinde suïcide te voorkomen en waar zij hekelen dat dienaangaande niets in het advies wordt gezegd, wijst de Raad er op dat de verzoekers zich beperken tot loutere beweringen en dat zij niet aangeven met welk concreet medisch element de verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing inzake de hem voorgelegde aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen. Het onduidelijke betoog van de verzoekers, er wordt immers niet gespecificeerd wat de verzoekers bedoelen met “thans”, doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.7 In de mate dat de verzoekers menen dat er ten onrechte door de ambtenaar-geneesheer geen standpunt is ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer nog een verder onderzoek dient te voeren, of verder dient te motiveren, indien hij vaststelt dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekers weerleggen, gelet op hetgeen voorafgaat, de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet. Zo weerleggen zij niet dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en niet essentieel is, dat de aandoeningen duidelijk gerelateerd zijn aan de onzekere verblijfstoestand van de verzoeker en dat meer zekerheid over de verblijfstoestand in deze of gene zin eerder soelaas kan bieden. Gelet op deze vaststellingen drong een verder onderzoek naar de invloed op de ziekte-toestand ingeval van terugkeer naar het land van herkomst zich dan ook niet op. Het gegeven dat de psychische problemen hun oorsprong zouden vinden in het land van herkomst vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen en er blijkt dan ook niet dat specifiek met dit element rekening diende te worden gehouden door de ambtenaar-geneesheer.

3.8 Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekers niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Er wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.9 De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de *in casu* bestreden beslissing een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf betreft en dat het in dit geval aan de aanvrager toekomt om zijn verblijfsaanvraag te staven aan de hand van alle vereiste en volgens hem nuttige en dienstige gegevens. De verzoekers tonen, zoals uiteengezet onder punt 3.5, niet aan dat de ambtenaar-geneesheer of verweerder hen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing had moeten contacteren om op enig punt zijn standpunt te kennen.

Een schending van de rechten van de verdediging kan dan ook niet worden aangenomen.

3.10 Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen de verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr.

105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262;; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). De verzoekers tonen niet concreet aan dat de aandoeningen waaraan de verzoeker lijdt nog een behandeling vereisen, zodat in geen geval blijkt dat zij zich thans dienstig kunnen steunen op deze medische problemen om enig risico in de zin van artikel 3 van het EVRM aan te tonen ingeval van terugkeer naar hun herkomstland. De verzoekers blijven in gebreke om concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij, in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, behandelingen riskeren te ondergaan die strijden met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11 De vier middelen zijn bijgevolg ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE